

LA INFANTICIDA
 Monòleg dramàtic en vers
 [1898]

PERSONATGE ÚNIC: La Nela

Celda pobra d'un manicomi; al fons, porta barrotada de ferro, que dóna a un corredor emblanquinat. En l'angle de la dreta, el llit; escampats per l'escena, els objectes necessaris i usuals en semblants llocs. Asseguda al llit, la NELA, arrupida, el cap entre les mans i els dits crispats en la cabellera revolta. Duu camisa de drap de casa, escotada i rogenca, amb arrugues al volt del coll i amb les mànigues fins al colze, com les que usaven les pageses de cinquanta anys enrera; faldilles velles i curtetes de blavets; cotilla de setí groc fosc, que serveix de gipó i, si es vol, un mig mocador tirat al coll. Va a peu nu. És jove, està esgrogueïda i té l'esguard extraviat, de boja. Tant en la disposició de l'escena com en tot lo relatiu al personatge deu imperar el més absolut realisme. Si per a major efecte es creu convenient, durant la representació del monòleg poden passar pel fons, de tant en tant, algunes persones, com empleats del manicomi, visitants, etc., que fins poden aturar-se per un moment, silenciosos, a mirar a l'escena de la reixa estant. En llevar-se la cortina, la NELA està durant uns instants en la posició esmentada; després s'aixeca, pertorbada, fregant-se els ulls i baixa lentament

a primer terme, mirant amb rancúnia el públic. Es mourà, alçant-se, asseient-se, passejant, ad libitum, de manera que no resulti monòton ni pesat el monòleg.

Tingui's en compte que la NELA no és un ésser pervers, sinó una dona engegada per una passió; que obrà, no per sa lliure voluntat, sinó empesa per les circumstàncies i amb l'esperit empresonat entre dues paral·leles inflexibles: l'amor a Reiner i l'amenaça de son pare; aquell, empenyent-la cap a la culpa, l'altre, mostrant-li el càstig; les dues, de concert, duent-la a la follia.

¿Què hi fa, aquí, tanta gent?... Ja m'ho pensava...

Sempre, sempre el mateix!... Podien dir-me

que un cop ja fos a dins d'aquesta casa

ningú més me veuria... Era mentida...

Tots me van enganyar, tots, tots, a posta;

i don Jaume el primer, el fill de l'amo.

Aquí també, com allà dalt, me miren

i em pregunten, perseguint-me sempre...

I fins se'n riuen... Maleïts!... Ah, l'hora

(Mostrant els punys amb ràbia.)

que jo pugui fugir i a clar de lluna,

camp a través, a la masia anar-me'n...

(Amb sobtat esglai.)

¿A la masia?... Ah, no, no!... Hi ha el pare

que em caça arreu per degollar-me... Un dia...

(Amb veu baixa i aterroritzada.)

ja va mostrar-me aquella falç retorta,

més relluenta que un mirall de plata

i més fina de tall que una vimella...